

DOKOŘÁN

LISTOPAD
2024
CENA 48 Kč

Vážení divadelní přátelé,

stále se vracím k mému kdysi, bohužel, naivnímu přesvědčení, že vzhledem k tomu, jak se brutálně exponenciálně rozvíjí lidské poznání o světě a vlastně i o celém vesmíru, logicky k tomu musejí být lidé sami o sobě oproti minulosti vzdělanější a moudřejší, a stále jsem více a více zklamáván.

A nejde jen o to, že jsem zaskakován mírou nevědomosti lidské populace, ale i skutečností, že tendence vzdělávat se evidentně upadá. Jako by k životu stačilo jakési obecné povědomí o tom, co právě frčí na sociálních sítích. A právě proto je dnes lidská společnost napříč světem náchylná uvěřit všem těm lžím, které pro ty nevědomé šíří ti podobně hloupí. Nevědomost by si přece neměla dovolit šířit jakékoliv informace. Už proto, že vzhledem ke svému rozumovému rozhledu neumí rozlišit mezi lží a pravdou. Jedna z definicí lži říká, že „lhat znamená sdělit obelhávanému informaci, o níž se lhář domnívá, že není pravdivá, s tím úmyslem, aby obelhávaný uvěřil, že tato informace pravdivá je.“

Pikantní dnes je ovšem ten fakt, že ten, kdo lže, například o tom, že je země placatá, nesděluje informaci, o níž se domnívá, že není pravdivá, nýbrž této informaci vzhledem ke své nezdělanosti sám hluboce věří, a tedy nemá úmysl obelhávanému podstrčit svou lž, nýbrž ho přesvědčit o své „blbě pravdě“. A právě tato nestoudnost nezdělaných hlasatelů „blbých pravd“ mě šokuje. A i kdybych chtěl poukázat na to, že mnohé autority, například různí prezidenti i exprezidenti různých zemí, lžou a lhali, až se jim od huby prášilo, nelze šíření obdobných informací (dezinformací) jakkoli omluvit s odkazem na to, že si to jiní, ti nejzodpovědnější, mohli a můžou dovolit.

Žijeme nejenom v době „fake news“, ale i v době organizovaného boje proti „fake news“. Díky všem těm, kteří v této válce bojují na straně serióznosti, na straně pravdy a vzdělanosti! Je to v mnoha ohledech nesnadná bitva. V prostředí, kde stojí argumenty proti argumentům, nezáleží totiž na tom, zda jsou ty argumenty proti lžbostem pravdivé. Záleží na těch, jimž jsou ony argumenty určeny, a zde se vracím ke svému smutku nad ochabující vzdělaností, neboť je zřejmé, že pro ty, kteří jí neoplývají, budou vždy vítězit ony jednoduché „blbě pravdy“. Nechci tím

říct, že lež vzdělance vyřčená k taktickému oklamání protivníka je jakkoli omluvitelná. Vždyť jakákoliv lež je opovrženihodná! Kdysi jsem o jisté formě laskavé lži uvažoval pouze ve vztahu k umírajícímu člověku. Uměl jsem si představit, že by mohla mít hojivý účinek, ale i o tom jsem pochyboval. A stejně tak pochybuju o lži, kterou bychom mohli člověka, který nám z nějakého důvodu principiálně nevěří, a my to víme, přimět k tomu, aby se např. vyhnul zřejmému nebezpečí, a vyslat ho na nebezpečnou cestu s tím, že zvolí tu bezpečnou...

Jak lži, tak „blbě pravdy“, a tedy rovněž lži šířené, ať už hlupáky, či intelektuály zaplevelují náš svět jako nějaká hrůzná epidemie. Lze se jim zásadně bránit zajistě ale spoň dvěma způsoby. Láskou a úctou vůči všem svým bližním bez výjimek a pak jistotou náročností vůči sobě samým být maximálně dostupně vzdělanými. A k tomu, mimo jiné, slouží návštěva našeho divadla...

A na ni se s vámi za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Nezapomeňte na YouTube sledovat kanál MdB KLUB – talkshow z vašeho divadla. Pravidelně sem přidáváme reportáže z našich premiér, natáčeli jsme i na premiéře Čarodějky z Eastwicku.

Spolu se Svetlanou Janotovou gratulujeme Lukáši Vlčkovi, který získal Cenu Thálie za roli Billyho Flynna v muzikálu Chicago, který aktuálně uvádí Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě.

Režisér Míkoláš Tyc spolu s dramaturgem Janem Šotkovským a autorem hudby Robinem Schenkem představili svou verzi letošní silvestrovské komedie Bylo nás pět na zahajovací zkušce.

U příležitosti derniéry komedie Hvězda v pasti jsme uspořádali autogramiádu.

Soutěž

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Slavíme 80 let divadla

V minulém čísle jste správně poznali, že muzikálem, který měl premiéru v roce 1978, bylo *Chicago*. Tentokrát se v dějinách Divadla bratří Mrštíků dostáváme ještě hlouběji, konkrétně do roku 1974.

Tehdy mělo v režii Milana Páska premiéru české pohádkové drama, na jehož jméno se ptáme. Role ústřední milenecké dvojice, která musí o svou lásku bojovat s nepřízní osudu, hráli Pavel Trávníček a Marcela Dürrová.

Další nápovědou je fakt, že stejné drama se v novém zpracování hrálo na Činoherní scéně od roku 1997 a následně bylo znovu uvedeno na Biskupském dvoře s premiérou v roce 2016.

Své odpovědi můžete opět posílat na adresu dokoran@mdb.cz nebo se zapojit do soutěže na facebookové stránce divadla.

Partneři divadla

HOŠEK MOTOR

Svetlana Janotová

Když můžu na jevišti tančit, jsem ještě o stupeň šťastnější

Narodila jste se v Nitře, ale záhy jste se s rodinou přestěhovali do Bratislavy. Mohla byste zavzpomínat na dětství tam?

Z Nitry si bohužel nic nepamatuju, protože jsme se přestěhovali, když mi byly tři roky. Je to krásné město, občas jsme se tam vraceli kvůli divadlu a přátelům, ale dětství, které jsem měla pěkné a naplněné, mám spojené s Bratislavou. Od pěti let jsem chodila na tanec, pak jsem nastoupila na ZUŠku a tanec mě doprovázel až do maturity – to byla moje hlavní aktivita, která mě bavila. A pak jsme taky s našima chodili do divadla se dívat...

A možná nejen „s vašima“, ale i „na vaše“ se dívat? Není tajemstvím, že pocházíte z umělecké rodiny – maminka Eva Matejková a tatínek Marián Slovák jsou přední slovenští divadelní herci, bratr Stanislav

Slovák je herec a režisér – vnímala jste jejich povolání jako něco speciálního?

Neměla jsem pocit, že jde o něco speciálního. Obdivovala jsem je a věděla, že jejich práce je kvalitní. Vše, co jsem měla možnost vidět, jsem oceňovala. Sama jsem nebyla exhibicionistické dítě, spíš jsem byla zakřiknutá a vše z dálky pozorovala. Ale divadelní svět se mi každopádně líbil, byl zajímavý. Rodiče divadlo doma často rozebírali a mně přišlo fajn, že mají velkou společnou životní vášeň a baví se o ní i doma.

Pamatujete si na konkrétní moment, kdy jste si uvědomila, že chcete být přece jen také herečkou?

Nevím přesně, jestli šlo o jeden moment, ale díky rodičům a bratru Stanovi, který „vykopl“ nápad, a rodiče mi ho díky dobré vůli

a financím zprostředkovali, se mi poštětilo, že jsem v septimě odjela do Ameriky na výměnný pobyt, kde jsem rok chodila na běžnou střední školu, jejíž součástí byly předměty jako sborové zpívání, hodina hip-hopu nebo nacvičování školního muzikálu. Díky místní nastavené atmosféře, v níž když cokoli umíte, stačí když jste průměrní, ale učitelé i spolužáci vás podpoří, skládají vám poklony a dají vám pocítit, že na to máte a že to dáte, jsem si začala věřit a otevřela se i zpěvu, který jsem zatím provozovala jen sama doma v koupelně. (smích) Právě celkové pocity, že jsem překročila svou hranici, výzvu přijala a zvládla a na rok odjela do cizí země, kde jsem musela mluvit jen anglicky a byla intenzivně ponořená v jiném světě – to vše mi pomohlo a mé sebevědomí se zvedlo po všech směrech.

Dá se říct, že právě v Arizoně se zrodila „nová Svetlana“?

Ano, tam se vše zlomilo a já se rozhodla, že přece jen zkusím JAMU, čímž jsem překvapila celou rodinu. V sedmnácti v Americe se mi otevřel jiný pohled na svět, i na sebe samotnou jsem se začala dívat jinak a říkala si, že bych se chtěla ukázat před lidmi. Když jsem se vrátila, věděla jsem, že bych umění chtěla dělat – a i víc než jen tancovat. Další velký prubířský kámen byly samotné přijímačky na JAMU, ze kterých jsem měla obrovský stres a velmi se bála. Poprvé jsem na nich říkala monolog, dávali mi různé úkoly, musela jsem hrát a improvizovat, mimo jiné například s panem Vitázkem, který byl ve čtvrtém ročníku a improvizoval s uchazeči. (úsměv) Ale když mě přijali, hned v prvním ročníku jsem věděla, že jsem na dobré cestě. **Opusíme školní léta a přesuňme se k příchodu do profesionálního divadla. Nastoupit právě do Městského divadla Brno jste chtěla nebo přicházely v úvahu i další možnosti – buď jiných scén v ČR, nebo návrat na Slovensko?**

Když jsem byla na začátku čtvrtého ročníku na JAMU, šla jsem zkusit konkurz na Novou scénu do Bratislavy, kde se tenkrát dělala *West Side Story*. Šla jsem tam už jen proto, že jde o nádherný titul, ale také abych se

se otrkala a zažila konkurz. Nijak to nedopadlo, ale nevadilo mi to, chtěla jsem nabrat zkušenost. V Bratislavě na Nové scéně i v oblastních divadlech, třeba právě v Nitře, se muzikály dělaly, ale Městské divadlo Brno jsem považovala za scénu, která hudební divadlo v rámci Československa dělá nejlíp, proto když jsem uvažovala, kam jít, přála jsem si dostat práci tady. A ono to klaplo hned na začátku, což jsem nečekala, ale stalo se a na základě svého druhého konkurzu v životě jsem byla obsazena do *Pekla*, kde jsem rovnou alternovala se skvělou herečkou a zpěvačkou Radunkou Coufalovou. Šlo o roli baletky a jelikož jsem měla dlouhou taneční průpravu, bylo asi uvěřitelné, že bych ji mohla zahrát. Taky jsem se hodila i typově, protože jsem podobný tmavý typ jako Radka, což jsou náhody, které jsou v této profesi zásadní – být na správném místě ve správný čas. Kromě talentu a skutečnosti, že ve vás režisér vidí něco speciálního, je právě načasování šilene důležité.

Vaší další rolí byla pohádková Sněhurka, v níž vás režíroval Stano. Byl tento proces skutečně pohádka? Nebo naopak těžká zkouška rovnou zkraje zkoušet pod vedením svého bratra?

Přála jsem si, aby mě lidi tady nebrali jako Stanovu sestru, která bude dostávat velké role. I proto jsem se Sněhurky lekla a Stanovi říkala, ať mi ji navíc jakožto externistce, která je teprve ve čtvrtáku na škole, ze své režisérské pozice nedává. Vnitřně jsem věděla, že ji můžu hrát, i typově bych mohla být Sněhurka, ale zápasila jsem s ní, i v té spojitosti, že jsem ji opět alternovala s Radunkou, která byla hvězda. Věděla jsem o svých mezerách a nedostacích, měla jsem stres z těžkého zpívání, které se Radce hodilo přímo na tělo, ale pro mě bylo vysoko a necítila jsem se v něm na jevišti komfortně, což mě vnitřně svazovalo. Trvalo několik let, než jsem sama v sobě pocítila, že mám svůj talent a své právo tady s ostatními být. A jinak obecně Stano jako režisér je přísný, ale skvěle zorganizovaný a snaží se udržet u zkoušení dobrou náladu u všech zúčastněných.

S manželem Lukášem Janotou v rolích Wormwoodových v muzikálu Matilda, režie Petr Gazdík

Pokud bychom šly chronologicky ve výčtu vašich rolí, třetí, se kterou přišla i nabídka vstupu do angažmá, byla Irina v Čechovově dramatu *Tři sestry*, kde se prokázalo, že zde rozhodně nejste z pozice „Stanovy mladší sestry“, ale jakožto vystudovaná muzikálová herečka milující tanec i čistě činoherní roli zvládnete s přehledem. A že se nejednalo ani o tzv. „štěstí začátečníka“, se následně potvrdilo v dalších klasikách – Soňa opět v Čechovově *Strýčku Váňovi*, Shakespearova *Porcie* v *Benátském kupci* nebo Eliška v Molièrově *Lakomci*. Je příprava na velkou muzikálovou roli zásadně jiná než na velkou roli činoherní?

U činoherních rolí je mnohem více mluveného slova, víc u nich řeším mluvu, aby i z tohoto hlediska bylo všechno v pořádku. Třeba u zmíněné *Porcie* byl zásadní jazyk a verš, z čehož jsem byla hodně nervózní, abych obstála, zvládla vše správně česky a překonala divný pocit, že je až drzost, že jako Slovenka, která vystudovala muzikálové herectví, stojím na českém jevišti a dostala jsem takovou

nádhernou činoherní roli, navíc po boku pana Polívky. Muzikál je spojený s hudbou, která vám pomůže nést emoci, i v činohře mi dobře zvolená podkresová hudba často pomohla. Na druhou stranu muzikál má úskalí, že dostanete roli a zjistíte, že vám pěvecky nesedí, ale musíte se s ní poprat, a právě hudba vás nepustí jinak. Nechci to zlehčovat, ale když v činohře zahraju určitou situaci ne úplně pravdivě, divák si může myslet, že jsem ji tak chtěla zahrát, ale když mi v písni rupne tón, slyší to i ti, kteří nemají vytrénovaný sluch.

Výrazné činoherní úkoly vás potkaly i v *Žitkovských bohyních (krev je krev)* nebo ve *Skleněném pokoji*, přičemž role Dory Idesové i Katy jsou dost emocionálně vypjaté, což platí i o muzikálových postavách Wendly v *Probuzení jara*, Jany v *Papežce* nebo Elišky v *Devíti křížích*. Jak rozkládáte síly na velký výdej energie, abyste se další den mohla vrátit na jeviště a svůj výkon stejně uvěřitelně zopakovat? Znovu a znovu si emoce vyhnat z těla a zno-

vu a znovu je zažívat je těžká věc. Když vám u emočně vypjatých rolí nepřijde správný pocit, protože ji hrajete po šesté v řadě, musíte víc zapracovat technicky, jde o jednu z disciplín, kterou by měl herec umět. Říká se, že brečet by neměl herec na jevišti, ale lidi v hledišti, ale osobně myslím, že je vždycky lepší, když i herec na jevišti doopravdy brečí. Je možné, že na diváka představení zapůsobí stejně a bude z něj mít dobrý zážitek, než kdyby mi tekly slzy a sopl (smích), ale já se na sebe vnitřně zlobím a nemám ze sebe dobrý pocit, když se mi nepovede emoci nabrat a hraju ji technicky, i když vím, že předtím se mi to povedlo.

Pro taktéž emočně náročný muzikál *DUCH*, kde jste coby Molly značnou část představení truchlila po mrtvém příteli Samovi, nebo pro činoherní komedii *Ti druzí*, v níž se s manželem přestěhujete do domu, který ale obývá „jiný“ manželský pár, díky čemuž vznikají naopak úsměvné situace, je příznačné duchařské téma. Máte svého „ducha“, myšleno osobu, na kterou si vzpomenete při těžkých chvílích a podvědomě díky ní danou problémovou situaci dokážete vyřešit?

Po pravdě nemám, obrácím se přímo k Bohu. Jsem věřící, ale vnitřně. (úsměv) Když je mi těžko a mám pocit, že se ztrácím, vysílám nahoru svá přání, touhy nebo strachy a dovolávám se pomoci shůry, ve kterou věřím. Je to možná nalhávání sama sobě, ale mně to chvilkově pomůže. (úsměv) Ducha kolem sebe nemám, ale andělé strážní kolem nás jsou. Věřím na sílu, která je nad námi a hlídá nás. Jsem optimistická a věřím, že když člověk dělá věci s dobrým úmyslem, něco nahoře mu pošle sílu pokračovat dál a neztratit se v životě.

Pojďme z mlhy vzpomínek vytáhnout jednu samostatnou a nejspíš nejpodstatnější kapitolu, kterou tvoří vaše taneční role. „Při tanci se nejvíc stává svou.“ Tak zní úryvek jedné z písniček z muzikálu *Flashdance*. V jakém tanečním stylu se cítíte nejvíc svá?

Těžko říct, miluju všechno! Pokaždé když můžu na jevišti tančit, jsem ještě o stupínek

Svetlana na slavnostním předávání Cen Thálie

V roli Velmy Kellyové v muzikálu *Chicago*, režie Stanislav Moša

šťastnější. (úsměv) Splněný fantastický sen pro mě bylo *Chicago*, píseň a monolog z něj jsem měla nachystaný na přijímačky na JAMU, film s Catherine Zeta-Jones a Reneé Zellweger jsem viděla stokrát, styl a choreografie Boba Fosseho mě fascinují. V tomto směru jsem muzikálový geek – kdyby kdykoliv a kdekoliv byla možnost být v company a jen hýbat ramínkem, hned jdu! (smích) Extrémně mě bavilo temperamentní flamenco v *Zorrovi* a potom *Horečka sobotní noci*, kde bylo disco a společenský tanec. A *Flashdance* byl dárek jako blázen, v něm byl streetdance a moderní tanec. No a *Kočky* – jak tam jsme si zatancovali a jak těžké byly všechny hromadné choreografie a jak mě bavily! Nebo často vzpomínám i na taneční company v *Mozartovi!*, kterou dělal pan Barberić, jehož choreografie miluju! Jsem v úžasu, že se mi tohle všechno povedlo. (úsměv)

Letos jste se ocitla v užší nominaci na Cenu Thálie za roli Morticii Addamsové v muzikálu *The Addams Family*. Zároveň jste držitelkou dvou diváckých Cen Křídla pro nejoblíbenější herečku našeho divadla. Jak přistupujete k obdobným nominacím a oceněním?

Křídla pro mě po pravdě mají velkou cenu, velice si jich vážím, protože máme neuvěřitelné fanoušky. Konkrétní lidé, kteří divadlo milují natolik, že si na nás opakovaně kupují lístky a dají si práci, že vyplní hlasovací lístečky, pro mě jsou neskutečný zážitek. Cena Thálie mě upřímně překvapila a docela mě stresuje, ale lhala bych, kdybych neřekla, že je milé, když si lidé všimnou vaší práce a zveřejní ji. Ale tento pocit člověk má i z hezkých ohlasů od fanoušků, kolegů a kamarádů, kteří vám přejí úspěch. Uvidíme, co se stane, ale pro mě je důležitější, když odcházím po představení a potkám diváka, který byl nadšený ze zážitku.

Plnou verzi tohoto rozhovoru naleznete v nové Ročence 2023/2024.

Text: Kateřina Vižďová

Milan Němec

Bylo 1. září 1989 – první školní den na brněnské konzervatoři. Tehdy jsem Milana potkal poprvé – tu historku už mnoho lidí zná – z té spousty studentů se dobrovolně přihlásili jen dva pomáhat s nošením knížek. On v hnědém obnošeném manšestrovém sáčku, já v džínách po mamince – samozřejmě v tom nejlepším, co jsme tehdy měli... Bylo nám 14 let.

Od té chvíle jsme přátelé. On náhodně objevený kluk z malé vesničky, já „chlapeček od divadla“, ale se špatným kádrovým profilem – oba přijati pro mimořádný talent, já ale až na odvolání. On jemný, samá šlachy, pružný gymnasta, já hrom do police. Jen podle něho jsem v prvním týdnu dokázal chodit v rytmu hudby. On s nádherným rukopisem, vše seřazené, vypracované a dokonale uložené, já vždy ztracený sešit, zapomenutá kniha, noty složené do malých čtverečků v „ledvince“ bez jakýchkoliv zápisů. Jednou jsem se domníval, že budu „lépe akceptován“ pro mě v doposud vzdáleném „mužském světě“, a tak jsem začal

trochu intimněji o jedné dívce – Milan se zamračil a povídá: „Pravý gentleman o svých ženách detailně nikdy nehovoří!“ Och, jak se mi ulevilo, myslel jsem, že tohle je jen mámi-na-ženská rada... To nám bylo 16 let.

Jednou jsem vzdoroval a zlobil na zkoušce. Najednou se na mě Milan otočí: „To už ale přeháníš, Gazdo!!“ a celé odpoledne se mnou nemluvil. Pak jednou rozhodl: „Budeme chodit do angličtiny(!)...“ a přihlásil nás do ILC – jen díky tomu se dnes domluvíme. To nám bylo asi 17 let.

A čas šel...

V roce 1997 – to nám bylo 22 let – jsme odjeli na měsíc do Kanady k Alenčiným rodičům. Milan nadšený poznávat svět, já hned uspokojený, že jsem na jiném kontinentu, pečoval, co se mu už nikam dál nechce. Jen kvůli němu (a Ali) jsem viděl Niagaru, byl na CN Tower v Torontu, koupal se v severním Atlantiku a v Shigawake dožil kravičku... Raději nebudu rozmazávat, že abychom na tu cestu měli, tak nám Ali s Milanem vymysleli práci – uklízení domů – a zatímco oni opravdu uklízeli, já fouňka dělал raději všechno ostatní – protože jsem přece sakra umělec, a ne nějaký uklízeč – ještě pořád se stydím.

Taky jsme spolu dělali úpravu scénáře *Mary Poppins*, většinou po náročném dni a po nějakém představení – to nám už bylo 35 let – Milan stále svěží, bažící po skvělém výsledku, já u toho usínal. Kdyby mě neprobudil, dělám to dodnes...

A tak to šlo a JDE pořád dál a dál už celých 36 let. Každý jistě pochopí, že není lehké v tomto odlesku praktické dokonalosti existovat – víte, on Milan je ke všemu ještě vtipnej!

No, ale snažím se ze všech sil a rád...

Můj drahý příteli – bratře! Buď zdrav, milován a šťasten alespoň dalších 50 let!

S velkou láskou Tvůj

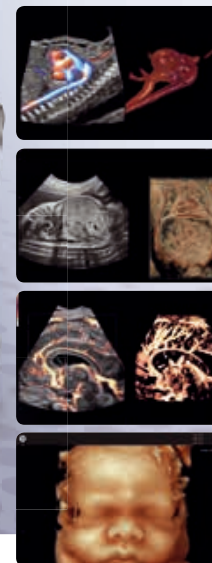
Petr Gazdík

Revoluce v prenatální diagnostice

Voluson
Expert 22

Voluson
Signature 18

A close-up portrait of Igor Barberić, a man with dark, wavy hair and a beard, wearing a denim jacket over a grey t-shirt. He is looking slightly to the right of the camera with a slight smile.

Igor Barberić

Jste mocné divadlo!

Igor Barberić je osobnost, kterou není třeba našim divákům nikterak představovat. Jeho jméno je nerozlučně spjato s Hudební scénou již od doby jejího vzniku, neboť to byl právě Igor, kdo je podepsán pod choreografií slavného titulu, kterým Hudební scéna zahájila své působení v Brně, muzikálem *Hair (Vlasy)*. Igora znám opravdu dlouho, takže jsem nemusela řešit, jestli budeme hovořit anglicky nebo chorvatsky (hlavně s tou chorvatštinou bych měla trochu problém). Igor mluví velmi pěknou češtinou, jen občas si musí vypomocet anglickým slovíčkem. A tak jsme spolu strávili příjemné podzimní odpoledne pod zrajícími hroznými révy vinné s pozadím šumícího vodopádu.

Igore, to už je tak strašně dávno, kdy jsi měl rozhovor v našem časopise, že je třeba začít znovu od nuly a představit tě novým divákům. Pověz mi, jak jsi se vlastně dostal k divadlu, tanci a choreografii?

K tanci jsem se dostal poměrně pozdě, protože jsem s ním začal až v šestnácti letech na střední škole. Potom jsem nastoupil na Performing school v Belgii, kde jsem studoval vše, nejen tanec, ale také zpěv a herectví. Na škole jsem ale dlouho nevydržel, odešel jsem už po dvou letech kvůli účinkování v muzikálu *Chorus Line* v Amsterdamu, se kterým jsem absolvoval holandské turné. Školu jsem nikdy nedokončil. Po *Chorus Line* následoval muzikál *Cats*, se kterým jsem objel již celou Evropu. Tehdy jsem nebyl pouze tanečník nebo choreograf, byl jsem plnokrevný muzikálový herec. Takto jsem se živil celých třináct let, posledních osm to bylo převážně v Německu. Potom jsem se vrátil zpět do Chorvatska. Je pravda, že ještě v Německu jsem si vyzkoušel dvakrát choreografickou práci, ale teprve v Chorvatsku jsem dostal první velkou nabídku a tou byla choreografie k muzikálu *West Side Story*.

A režisérem této inscenace v Národním divadle v Zagrebu nebyl nikdo jiný než Stanislav Moša.

Tak jsme se seznámili. Rád na to vzpomínám, protože s ním byla skvělá spolupráce. Standa připravoval v Zagrebu muzikál, se kterým měl už zkušenosti z Brna, takže měl velmi přesnou představu a já jsem ji jen svou prací doplnil. Když se potom chystaly *Hair (Vlasy)*, zavolal mi a nabídl mi spolupráci. To mě velmi potěšilo.

Jinak je ale hrozně zajímavé, že jsem se musel nejdřív vrátit do Chorvatska, abych dostal práci na samostatné choreografii. Myslel jsem si, že budu muset žít v Německu, abych se prosadil, a paradoxně to bylo nakonec Chorvatsko, které mi dalo tuto velkou životní nabídku. Tím totiž začalo období mé práce nejen jako choreografa, ale také režiséra a spoluautora. Nakonec vše vyústilo v moji spolupráci s chorvatskou televizí, kde jsem mnoho let pracoval jako mentor v pořadu, který znáte i tady v Česku – *Tvoje tvář*

má známý hlas. Spolupodílel jsem se také na tvorbě pořadu *Dancing with the Stars* (v Česku oblíbené *Stardance*). Pro televizi jsem pracoval velmi intenzivně asi deset let...

Tvoje poslední práce pro MdB byla *Horečka sobotní noci* v roce 2018, předtím to byla choreografie muzikálu *Flashdance*, který měl premiéru v roce 2013.

Předtím jsem tady pracoval pravidelně, ale potom to prostě nešlo, právě kvůli televizi. **Pojďme si udělat takovou malou rekapitulaci – 2004 *Hair (Vlasy)*, 2006 *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* a ve stejném roce *Odysseia*, 2007 *Čarodějky z Eastwicku*, 2009 *Mozart!*, 2011 *Kráska a zvíře*, 2013 *Flashdance... Fame 2007...***

...a taky jsme připravovali turné do Španělska... Naše spolupráce byla v těch začátcích hodně intenzivní.

Josef je muzikál s typickou muzikou, velká show. Ve stejném roce jsi chystal choreografii k původnímu dílu, které bylo napsáno pro naše divadlo, *Odysseia*. Jak přistupuješ k takto naprosto odlišným muzikálům?

To mi ale vůbec nevádí. Vždy je důležitý materiál, se kterým se pracuje. Naopak je velmi osvěžující, když děláš dvě naprosto odlišné věci. Obzvláště pokud jde o původní muzikál, protože můžeš říct autorovi: Hele, tady bych potřeboval připsat čtyři takty, aby mi dobře vyšla choreografie. To bylo hrozně fajn. Dá se pracovat s velkou fantazií.

Igore, zavzpomínej na tvé setkání s herci MdB před dvaceti lety, kdy jsi připravoval muzikál *Hair (Vlasy)*. Bylo to pro tebe něčím výjimečné?

Pro mě to ničím výjimečné nebylo. Byl jsem totiž ze zahraničních produkcí zvyklý na práci, kdy se sejde vždy kompletně nový tým. Tak je to v zahraničí obvyklé. Každý nový muzikál, ve kterém jsem účinkoval jako herec, měl vždy kompletně nový realizační tým a také herci byli zcela noví. Proto to pro mě nebylo nijak nezvyklé. Ale co pro mě bylo tehdy divné... mnoho lidí neumělo anglicky. Tehdy mně poradil Stano Slovák: „Dělej to, jak jsem to dělal já v Chorvatsku. Každé ráno se naučíš deset sloví-

ček, těch nejdůležitějších, která potřebuješ pro svou práci.“ Takže jsem se naučil slovíčka jako „doprava, doleva, diagonála, ještě jednou, řada...“, prostě taneční terminologii. Je pravdou, že pro choreografa je to trochu jednodušší, protože spoustu věcí prostě jen zatančíš, ukážeš. Víš, já si nemyslím, že umím dobře česky, ale pro zkoušky to stačí. *(úsměv)* Teď zrovna mám jednu historku ze zkoušek na *Čarodějky z Eastwicku*. Chtěl jsem hercům něco vysvětlit a zabrousil jsem i do dějin a mé vyprávění bylo velmi dlouhé. Když jsem potom skončil, do ticha zkoušky promluvil Igor Ondříček a k hercům pravil: „Igor chce říct...“ a stručně a jednoduše to shrnul. *(I toto jsme si museli s Igorem vysvětlit s pomocí anglických slovíček, pozn. aut.)*

Sklozně někdy do chorvatštiny?

Jen když je v tom nějaká emoce, většinou když jsem našťvaný, začnu chorvatsky nadávat. Ale to nevádí, protože tomu nikdo nerozumí. *(smích)*

Pracoval jsi po celé Evropě – Německo, Švýcarsko, Finsko, Estonsko. Je v něčem naše divadlo specifické?

V prvé řadě tím, že se tady cítím jako doma. Naše spolupráce trvá tak dlouho, že se sem opravdu vracím jako do svého domova. Ale něčím toto divadlo specifické rozhodně je – tou obrovskou divadelní mašinérií, ale v dobrém slova smyslu. Herci zvládají hrát na obou scénách jak činohry, tak muzikál. Myslím si, že také hodně pomáhá to, že máte JAMU, která vám dokáže velmi dobře připravit herce. Jsou daleko komplexnější. Zvládají skvěle tančit, zpívat i hrát. V tom jsou unikátní. Také je třeba říct, že máte skvělý repertoár. Tady se hraje spousta titulů, které bychom v Chorvatsku prostě zahrát nemohli. Standa to dělá dobře v tom, že dělá věci, které se mu líbí. A jsem naprosto ohromen tou spoustou premiér, které v sezóně zvládnete udělat. Třeba teď pracuji v Bělehradě a tam mají pouze jednu premiéru v roce! To je neuvěřitelné, co zvládnete. Jste sice městské divadlo, ale máte velký přesah. Rozhodně větší než by mělo podobné městské divadlo v Chorvatsku. To by zasáhlo daleko menší okruh lidí, než máte vy. Což je ale

dáno tím, že městské divadlo v Zagrebu má jen velmi malou scénu, něco jako vaše Činoherní scéna, a tak nemohou oslovit tolik diváků jako vy. Jste mocné divadlo!

I přes to velké množství titulů, osobně stále vzpomínám na tvou choreografii v muzikálu *Hair (Vlasy)*, která byla naprosto fenomenální.

Zásadní bylo, že se podařilo získat scénář Miloše Formana, který je skvělý. Muzikálová podoba je trochu odlišná, ale toto zpracování bylo výjimečné. Když připočtu ještě režii Doda Gombára a skvěle herecké obsazení, byl k výjimečné choreografii jen krůček. Tenkrát prostě vše sedlo tak, jak mělo.

Jak vypadá tvoje práce? Když dostaneš scénář, snažíš se vnímat celek, aby tance měly nějaké styčné body, nějaké specifikum či rukopis, nebo jsou to spíše jednotlivá čísla?

Víš, moje práce se za těch dvacet let vlastně moc nezměnila. A vidím to i při práci na *Čarodějkách*. Máme k dispozici záznam původní inscenace, a když se dívám na své choreografie, občas jsem trochu udiven. Některé věci mi tam dnes přijdou vlastně nepotřebné, dělané jen pro efekt. Takže se dá říct, že můj přístup je stále stejný, ale používám trochu mírnější prostředky. To, jak chci tancem vyprávět příběh, se tedy nezměnilo. Nejdřív si řeknu, o čem je hlavní téma, jakou emoci chci tancem vyjádřit, a teprve potom přichází technické záležitosti, které nakonec dají dohromady obraz, dojem. Více se snažím tvořit obrazy. *(Igor se zasmál a řekl: Ale třeba za deset let se mě můžeš zeptat, jestli bych to neudělal úplně jinak!)*

Tím se dostáváme k *Čarodějkám*, které nyní připravujete. Budou jiné než ty před sedmnácti lety?

V něčem budou jiné a v něčem zůstanou stejné. Jiné je to v tom, že jim více rozumím a moje choreografie mi nyní dávají větší smysl než tenkrát. Víím, že tehdy jsem třeba vytvořil něco, co je více efektní, ale teď mi přijde, že je to zbytečné. Chci, aby pohyb byl nápaditý a zdůrazňoval smysl. Stále opakuji tanečnickům, že pohyb nemusí být příliš okázalý, měl by být spíše tajemný.

*Po premiéře *Čarodějek z Eastwicku* s Hanou Kratochvilovou, která byla jeho asistentkou*

Takže lze říct, že se Igor Barberić po dvaceti letech zklidnil?

V něčem ano, ale v něčem ne. Někdy je třeba vytvořit hodně efektní tanec, třeba zrovna v *Čarodějkách* je to *Dance with the Devil*. Ale i když je to velmi temperamentní tanec, pořád říkám tanečnickům, aby veškerý pohyb vycházel spíše z jejich vnitřního nastavení než z nějakého hektického pohybu. Neboť i tento tanec lze zatančit tak, aby gesta vycházela z hlubokého soustředění a zároveň velice ostře a energicky. Mým velkým choreografickým vzorem je Bob Fosse, který je tímto minimalistickým pohybem znám. Mám s tím osobní zkušenost, když jsme v Německu připravovali muzikál *Chicago* přímo ve stylu Boba Fosseho. Obdivuji také práci Waynea Cilenta, což byl choreograf původního nastudování muzikálu *The Wicked* na Broadwayi, nebo režisérky Diane Paulus. Já jsem o sobě nikdy nepřemýšlel jen jako o tanečnickovi. Pracuji také jako režisér, scenárista, píšu písně... Jsem velmi kreativní člověk a baví mě neustále něco tvořit.

Ano, jsi uváděn jako spoluautor původního muzikálu *Žuta minuta*. A za svoji režijní práci na muzikálu *Mamma Mia!* a *Footloose* jsi obdržel chorvatskou cenu

Nagrada hrvatskog glumišta, která je obdobou našich Cen Thálie.

A také jsem napsal miniserii pro teenagery, která byla uvedena na kanále YouTube a byla odměněna diváckou cenou chorvatského online deníku *Večerní list*. Ale mě baví stále víc věcí...

Máš nějaký sen?

Mám sen v oblasti práce režiséra a také scenáristy. Baví mě totiž vyprávět příběhy, pro které bych rád používal všechny umělecké prostředky – hudbu, tanec. Nemám vyložené choreografický sen. Kdyby mi někdo řekl, že už nikdy nebudu dělat choreografickou práci, asi by mi to zas tak nevádilo. Chci se soustředit na vše ostatní a plánů mám hodně.

Dál naše řeč sklozla k Chorvatsku a k jeho typické hudbě vycházející z tradic Dalmácie, skvělému středomořskému jídlu, mluvili jsme o Igorově touze psát a třeba se někdy dočkáme muzikálu z jeho pera. Povídal se s ním velmi hezky a lehce, stejně jako hezké a lehké jsou jeho choreografie. A také nápadité. Už teď se tedy můžete těšit na jeho práci v muzikálu *Čarodějky z Eastwicku*.

Text: Helena Brzobohatá

Komentovaná prohlídka výstavy

4. prosince 16.00 foyer Hudební scény

David Škaroupka

Vystoupí kurátor MgA. Jan Spěváček
a sochařka TEA

Premiéra 12. a 13. října na Hudební scéně

John Dempsey Dana P. Rowe

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

režie Stanislav Moša

Ema Javorová po premiéře Čarodějek z Eastwicku s krásnými květinami od Carmen Flora

John Du Prez, Eric Idle:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT bláznivá muzikálová komedie podle Monty Pythonů

V listopadu vás na Hudební scéně čeká „smíchová revoluce“, již s sebou přináší ztřeštěný muzikál z dílny Monty Pythonů. Pokud si myslíte, že znáte pověst o vznešeném králi Artušovi, jeho udatných rytířích na bájném Kamelotu a nedosažitelném svatém grálu, rychle na všechny vědomosti zapomeňte. Celá legenda se totiž odehrála úplně jinak a my vám ji zahrajeme!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán nebo L. Vlček, H. Holišová nebo A. Zelová, J. Brožek nebo O. Halánek, D. Rymeš nebo M. Salvadori, O. Studénka nebo D. Vitázek, L. Janota nebo A. Slanina a další.

Zdenek Merta, Stanislav Moša:

BASTARD vizualizované oratorium

Pradávný souboj mezi mocnostmi Dobra a Zla se moderně zhmotňuje v životní cestě Bastarda, jenž lákán záludnými pobídkami Satana a jeho všudypřítomných Stínů i přes ochranu Ducha svatého a čistou lásku Markétčinu přijímá možnost putovat napříč všemi vesmíry a světy, aby příliš pozdě zjistil, že celý vesmír a svět mu mohla poskytnout pouze zrazená Markétka.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: D. Vitázek, E. Mertová, I. Vaňková, S. Janotová, D. Velčická, J. Apolenář, O. Studénka, O. Smysl a další.

Simon Mawer, Stanislav Moša:

SKLENĚNÝ POKOJ příběh legendární vily

Skleněný pokoj byl navržen jako útočiště, v němž se měla psát rodinná historie Landauerových. Do onoho prostoru ale neúprosně zaútočily evropské dějiny a příčinou jejich zvrátů se mění na nacistickou biometrickou laboratoř či fyzioterapeutickou tělocvičnu. Naše inscenace se tak stává působivým emocionálním průřezem všemi etapami slavného bodu brněnské mapy.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: H. Štěpánová nebo P. Vitázková, P. Štěpán, I. Vaňková, S. Janotová, M. Isteník, R. Gajdoš, R. Coufalová, J. Mach a další.

Michael Schanze, Hans Dieter Schreeb:

HEIDI romantický muzikál podle bestselleru Johanny Spyri

Ač je pohádka o upřímné dívence Heidi označována za švýcarský národní poklad, bez nadsázky si ji už můžeme trochu přivlastnit a říct, že Heidi se hluboce zapsala také do duší a srdcí i brněnského publika, které se napříč generacemi s potěšením nechává okouzlit líbeznou historkou se šťastným koncem, kterých není nikdy dost, a tak vám jej opět rádi nabízáme.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: V. Abrahám nebo K. Čtveráčková nebo K. Kabele, G. Čtveráčková nebo M. Juráčková nebo L. Mohylová, K. Helbich nebo P. Helbich nebo M. Mičulka, R. Jícha nebo I. Ondříček, Z. Herfortová nebo E. Kubálková a další.

PROGRAM LISTOPAD

PROGRAM PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA		ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA	
PÁ	1.11. 19.00 Ocelové magnolie E5	SO	2.11. 19.00 Pretty Woman	ČT	5.12. 19.00 Bylo nás pět 04	NE	1.12. 14.00 Čarodějky z Eastwicu
SO	2.11. 19.00 Hra, která se zvrtila	NE	3.11. 14.00 Pretty Woman	PA	6.12. 14.00 Bylo nás pět	NE	1.12. 19.00 Čarodějky z Eastwicu zadáno
NE	3.11. 18.00 Hra, která se zvrtila	NE	3.11. 18.00 Pretty Woman	PÁ	6.12. 19.00 Bylo nás pět 05	PO	2.12. 19.00 Čarodějky z Eastwicu zadáno
PO	4.11. 18.00 Anna Karenina	PO	4.11. 19.00 Pretty Woman	SO	7.12. 19.00 Bylo nás pět P	ÚT	3.12. 18.00 Čarodějky z Eastwicu
ÚT	5.11. 18.00 Anna Karenina	ÚT	5.11. 18.00 Pretty Woman	NE	8.12. 19.00 Bylo nás pět 0	ST	4.12. 19.00 Čarodějky z Eastwicu
ST	6.11. 19.00 Ti druzí A2024	ST	6.11. 19.00 Pretty Woman	PO	9.12. 19.00 Bylo nás pět A1	ČT	5.12. 18.00 Čarodějky z Eastwicu
ČT	7.11. 19.00 Ti druzí M2024	PÁ	8.11. 19.00 Monty Python's Spamalot	ÚT	10.12. 19.00 Ti druzí R2024	PÁ	6.12. 19.00 Čarodějky z Eastwicu
PÁ	8.11. 19.00 Ocelové magnolie AB5	SO	9.11. 19.00 Monty Python's Spamalot	ST	11.12. 18.00 Ti druzí	SO	7.12. 18.00 Čarodějky z Eastwicu
SO	9.11. 19.00 Ocelové magnolie AB6	NE	10.11. 14.00 Monty Python's Spamalot	ČT	12.12. 19.00 Sám na dva šéfy X2024	NE	8.12. 14.00 Čarodějky z Eastwicu
NE	10.11. 18.00 Splašené nůžky	NE	10.11. 18.00 Monty Python's Spamalot	PÁ	13.12. 19.00 Sám na dva šéfy T2024	ÚT	10.12. 18.00 Vánoční koncert
PO	11.11. 19.00 Splašené nůžky	ÚT	12.11. 19.00 BASTARD	SO	14.12. 19.00 Sám na dva šéfy Z2024	ST	11.12. 19.00 Vánoční koncert
ÚT	12.11. 18.00 Prachy! PPP	ST	13.11. 19.00 BASTARD	NE	15.12. 18.00 Hamlet aneb Hádala se duše s tělem PP1	PÁ	13.12. 18.00 Matilda
ST	13.11. 18.00 Prachy! P18	ČT	14.11. 18.00 BASTARD	PO	16.12. 18.00 Hamlet aneb Hádala se duše s tělem PP2	SO	14.12. 14.00 Matilda
ČT	14.11. 19.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	PÁ	15.11. 18.00 BASTARD	ÚT	17.12. 19.00 Bylo nás pět AB2	SO	14.12. 18.00 Matilda
PÁ	15.11. 19.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	NE	17.11. 19.00 Mamma Mia!	ST	18.12. 19.00 Bylo nás pět AB3	NE	15.12. 14.00 Matilda
SO	16.11. 18.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	PO	18.11. 19.00 Mamma Mia!	ČT	19.12. 19.00 NE/NORMÁLNÍ	NE	15.12. 18.00 Matilda
NE	17.11. 14.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	ÚT	19.11. 18.00 Mamma Mia!	PÁ	20.12. 19.00 Noc pastýřů	PO	16.12. 18.00 Matilda
PO	18.11. 18.00 Skleněný pokoj	ST	20.11. 19.00 Mamma Mia!	SO	21.12. 19.00 Noc pastýřů	ÚT	17.12. 18.00 Matilda
ÚT	19.11. 18.00 Skleněný pokoj	ČT	21.11. 19.00 Mamma Mia! zadáno	NE	22.12. 18.00 Noc pastýřů	ST	18.12. 18.00 Matilda
ČT	21.11. 19.00 Splašené nůžky zadáno	SO	23.11. 14.00 Heidi zadáno	PÁ	27.12. 19.00 Hra, která se zvrtila	PÁ	20.12. 19.00 Vánoční koncert
SO	23.11. 19.00 Drahý Evane Hansene A6	SO	23.11. 18.00 Heidi	SO	28.12. 18.00 Hra, která se zvrtila	SO	21.12. 14.00 Vánoční koncert
NE	24.11. 14.00 Drahý Evane Hansene	NE	24.11. 14.00 Heidi	NE	29.12. 18.00 Bylo nás pět	SO	21.12. 18.00 Vánoční koncert
NE	24.11. 19.00 Drahý Evane Hansene E7	NE	24.11. 18.00 Heidi	PO	30.12. 19.00 Bylo nás pět AB1	NE	22.12. 18.00 Vánoční koncert Javory
PO	25.11. 18.00 Drahý Evane Hansene SP	ÚT	26.11. 18.30 Čarodějky z Eastwicu zadáno	ÚT	31.12. 18.00 Bylo nás pět	PO	23.12. 18.00 Vánoční koncert Javory
ÚT	26.11. 19.00 Drahý Evane Hansene C2	ST	27.11. 18.30 Čarodějky z Eastwicu zadáno		slavnostní silvestrovská premiéra	PÁ	27.12. 19.00 The Addams Family
ST	27.11. 19.00 Drahý Evane Hansene A3	ČT	28.11. 18.00 Čarodějky z Eastwicu			SO	28.12. 18.00 The Addams Family
ČT	28.11. 18.00 Prachy! zadáno	PÁ	29.11. 19.00 Čarodějky z Eastwicu zadáno			NE	29.12. 18.00 The Addams Family
PÁ	29.11. 19.00 Prachy!	SO	30.11. 14.00 Čarodějky z Eastwicu			PO	30.12. 19.00 The Addams Family
SO	30.11. 19.00 Ti druzí V2024	SO	30.11. 18.00 Čarodějky z Eastwicu			ÚT	31.12. 18.00 The Addams Family
■ Derniéra		■ Veřejná generálka		■ Premiéra		■ Hostování	

Pam Valentine:

TI DRUZÍ magická komedie o životě po životě

Název inscenace je hned v několika rovinách milou slovní hříčkou. Představení vás zavede do jednoho domu, kam se nastěhuje mladý manželský pár, jenž se domnívá, že jeho původní majitelé už budovu opustili, na což prvotní obyvatelé mají trochu jiný názor. Jakmile se však sžijí, vyjde najevo třetí význam titulu – a sice, že právě ti druzí z domu dělají domov.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: P. Halberstadt, A. Antalová, S. Janotová, O. Halámek, E. Kubálková, T. Sagher a J. Gazdíkova.

Roald Dahl, Dennis Kelly, Tim Minchin:

derniéra

MATILDA kouzelný rodinný muzikál

Význam jména Matilda se vykládá jako „silná či mocná bojem“. Lépe snad nelze vystihnout naši muzikálovou Matildu, která prokáže velkou vnitřní sílu, díky níž se vzepře všemu zlému, její magická moc telekineze v krizových chvílích přinese humorné situace a svou bojovností vlije odvahu do žil i ostatním, a tak vás číslo *Odbojně děti* právem zvedne ze sedadel.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: M. Juráčková nebo K. Kabele, J. Mach nebo M. Němec, K. Daňhelová nebo D. Křížová, S. Janotová nebo I. Vaňková, L. Janota nebo J. Ressler a další.

Brian Yorkey, Tom Kitt:

derniéra

NE/NORMÁLNÍ komorní muzikál

Emotivním rockovým muzikálem se vine otázka, co lze považovat za „normální“. Jeví se logické posílat bipolární poruchou trpící matku Dianu po doktorech, kteří jí pomůžou, neměli by ale nejprve pomoci další členové rodiny? I oni však bojují s vlastními problémy, čímž se hranice normálnosti rázem smývá a před vámi se předestírá ne/normální divadelní zážitek!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, L. Janota, M. Salvadori, E. Hladilová, J. Florián a D. Vitázek.

Josef Bouček:

NOC PASTÝŘŮ drama o boji talentu s mocí

Z výloh obchodů začínají vykukovat vánoční kolekce a divadlem pomalu začíná v ozvěnách znít kouzelná hudba Jakuba Jana Ryby svědčící o jediném. Nejkrásnější svátky v roce se blíží a my vám je ozdobíme kolekcí tří představení nadčasového dramatu *Noc pastýřů*. Vstaňte bystře a zajistěte si lístky na inscenaci, jež je díky hereckým výkonům skutečným koncertem.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: M. Němec, A. Antalová, J. Mazák, R. Jícha, S. Janotová, V. Skála, J. Musilová a další.

Osobnosti MdB doporučují...

Sedm jednou ranou

Emy Javorové

1. Muzikant

Pat Metheny. Kytarista a skladatel, který mě spolehlivě uklidňuje a velmi inspiruje. Poslouchám ho díky tatínkovi odmalička, jeho skladba *Last Train Home* nám hrála na svatbě při příchodu nevěsty. Když jsem byla před časem na jeho brněnském koncertě k tehdy čerstvě vydanému albu *Side-Eye NYC*, byl to obrovský zážitek. Má nádhernou barvu zvuku kytary, absolutně nezaměnitelnou od prvního tónu. Nejraději mám jeho alba *Still Life (Talking)* a *Secret Story*.

2. Výlet

Steinbach am Attersee. Městečko, kam mě můj manžel odvezl na svém motocyklu Honda Shadow 125 s krosnou a stanem

na zádech na naši první dovolenou. Nádherná příroda, hory, skály, krásný místní kostelíček a skvělé koupání v jezerech.

3. Pivo

No a v tom Steinbachu je pivovárek Bierschmiede, kde je úžasný pan majitel a zároveň vrchní sládek, který dělá fantastické regionální pivo všech druhů. Je tam úžasná atmosféra.

4. Kniha

Šikmé kostely od Karin Lednické, teď jsem uprostřed třetího dílu. Je to pro mě obrovská studnice poznání jak historie regionu, tak určité setrvalé nepoučitelnosti lidstva v neschopnosti ubránit se politické manipulaci a zlu. Zejména šíření zloby do mezilidských vztahů kolegů z práce, přátel, partnerů a dokonce rodin. Navíc pocházím z Ostravy, takže se mnou rezonuje i zobrazení krajového naturelu, drsnosti, naprosté přímosti, a přitom jistě uzavřenosti lidí, kteří tam žijí.

5. Film

Viděla jsem nedávno na Netflixu krásný film, řekněme z fantasy ranku, zajímavě natočený, výborně zahráný – *Siroťáček slečny Peregrinové pro podivné děti* v režii Tima Burtona. Byl to příjemný únik do jiného světa a já už jsem tou dobou trávila tolik času v Eastwicku, že jsem si moc potřebovala odskočit někam jinam.

6. Koncert

Předloni jsem byla v Praze ve Foru Karlín na skvělém koncertu jižanské rockové kapely *Tedeschi Trucks Band* a to byl neskutečný tlak – dvě kytary (Susan Tedeschi, zároveň zpěvačka kapely) a Derek Trucks, jeden z nejlepších současných kytaristů, dvě bicí soupravy, skvělá baskytara, dechy, perkuse, vokály, nádherná. Navíc se tam sešla skupina skalních fanoušků, kteří znali jejich písně z paměti. Myslím, že na začátku vůbec nečekali tak nadšené přijetí a bouřlivou odezvu, ale jakmile to pochopili, okamžitě nám to za-

čali svou energií mnohonásobně oplácet. Takovou energií, ze které žiješ ještě minimálně půl roku.

7. Moje kapela

Jejich hudba je taky velká inspirace pro to, co děláme s mým mužem Josefem v naší nově ustavené kapele *Crosstown Traffic*. Taky děláme jižanský rock a blues rock, ale chystáme i Josefovy autorské věci. Náš první koncert z protiválečných písní od Jimiho Hendrixe přes Patti Smith po Beatles bude 7. listopadu v brněnském Artbaru, takže srdečně zvu!

Text: *Ema Javorová*
Kresba: *Jaroslav Milfajť*

Alena Antalová v roli Denisy (1993)

Neklasická Nituška: Nesmrtelná Mam'zelle Nitouche na jevišti Městského divadla Brno

Na dveře už nám pomalu, ale jistě klepe další krásné kulaté výročí, osmdesát let od založení našeho divadla. A my tak využijeme příležitosti, abychom si společně připomněli známé i méně známé tituly. Z divadelního archivu si pro tuto zvláštní příležitost dovolíme vytáhnout kostýmní návrhy, podíváme se na to, jak naše divadlo v průběhu let nejen měnilo své názvy, ale dokonce se i stěhovalo. Vystřídalo se v něm nespočet talentovaných hereckých osobností, ředitelů a režisérů, kteří všichni větší či menší měrou přispěli k vytvoření divadla, jak ho známe dnes.

Pouť do inscenační historie našeho divadla započneme zlehka, a to dilem, na něž si někteří z vás možná ještě vzpomínají, pro jiné je to titul, o kterém možná něco zaslechli a možná ani nevědí, jak ho správně vyslovit. *Mam'zelle Nitouche*, přezdívaná *Nituška*, měla v režii hostujícího Gustava Skály v Městském divadle Brno premiéru 30. 12. 1993. Tato opereta francouzského skladatele Hervého, vlastním jménem Florimond Ronger (1825–1892), se právem zasloužila o post jednoho z nejznámějších děl svého žánru a vysloužila si přídomek „nesmrtelná“. Charakteristiku „divadlo, které mluví, zpívá a tančí“, si ještě před velkým rozpuštěm muzikálu během 20. století připisovala právě opereta. Tento hudebnědramatický žánr, jenž se do divácké přízně postupně zapisoval přibližně od sedmdesátých let 19. století, má své předchůdce ve francouzské opéra comique (tj. opera s mluveným dialogem), vaudevillu a rovněž v německém singspielu. První brněnské uvedení *Nitušky* se uskutečnilo už v roce 1892 v Divadle na Veleřívě v režii Vendelína Budila (prem. 3. října 1892),

a to necelých deset let od její světové premiéry v Paris Variété konané 26. ledna 1883. *Nituška* je v českém prostředí neodmyslitelně spjata také s hercem a režisérem Oldřichem Novým, v jehož překladu se u nás hra dvakrát uváděla a jenž si v několika jejich nastudováních také sám zahrál. V roce 1993, kdy je opereta poprvé uvedena v Městském divadle Brno (tento název nese divadlo až od 1. 6. 1993, předtím dlouhou dobu bylo známé jako Divadlo bratří Mrštíků), se divadlo postupně snaží reagovat a přizpůsobovat nově vzniklé situaci po roce 1989. Některé tituly se téměř ze dne na den stávají neaktuálními a divadlo se ocitá v situaci, kdy musí rychle reagovat na porevoluční náladu společnosti.

V 49. sezóně 1993/94 dosáhla *Mam'zelle Nitouche* počtu dvaceti pěti repríz, původní hudba byla upravena do „moderního hávu“ a nenechává tak inscenaci spadnout do operetních klišé. V hlavní roli Denisy (*Mam'zelle Nitouche*) se představila Alena Antalová, po menších rolích v *Zorbovi* a *Divotvorném hrnci* se tak jednalo o její třetí spolupráci s divadlem. Postava Fernanda de Champlatreaux byla ztvárněna Igorem Ondříčkem, jenž touto rolí absolvoval v roce 1994 na brněnské JAMU. Původně činoherní soubor se tak stále více přikláněl k hudebnědramatickému žánru, postupně si z něj začal vytvářet svou doménu (velký úspěch v této době zaznamenala také autorská tvorba Stanislava Moši a Zdenka Merty *Sny svatojánských nocí* a *Bastard*). Svého druhého uvedení v Městském divadle se *Mam'zelle Nitouche* dočkala o patnáct let později (prem. 7. června 2008) na nové Hudební scéně opět v režii Gustava Skály a stala se tak poslední operetní inscenací uvedenou na našem jevišti.

Text: *Eliška Halodová*

Marek Hurák

Divadlo je pro mě životní cesta

Ač pro mnohé dnes sedmadvacetiletý brněnský rodák zůstává oním chlapečkem, který diváky okouzloval coby slavný Oliver, rozhodně není hercem jedné role. Jen z dětských let jich má na kontě slušný seznam, jak ale sám říká, k minulosti se neupíná a soustředí se na to, co je tady a teď. Tady a teď je i rozhovor přibližující současnost herce Marka Huráka.

S Erikem Pardusem při zkoušení muzikálu Oliver!

Začnu obloukem – koncem září se v divadle konal interní konkurz na obsazení hlavní dětské role Luny do chystané inscenace *Až na ten konec dobrý*, kam byly pozvány holčičky z naší Muzikálové školy. V roce 2005 obdobně komplexně zaměřená škola neexistovala, jak ses tehdy jako osmiletý kluk ocitl u konkurzu na titulní roli Olivera?

Taky to vezmu zeširoka – rodiče jsou bývalí profesionální tanečníci, když mi byly tři, začal jsem tancovat v Jánošíčku, v pěti letech jsem začal chodit do dramátku a pak do zpěvu. Rodiče znali a navštěvovali Městské divadlo a uviděli konkurz na muzikál *Oliver!*, kam jsem prvotně jít nechtěl, protože jsem na něm nechtěl být sám bez nich. (úsměv) Nakonec mě vše ale velice bavilo, kromě klasické taneční, pěvecké a herecké složky na něm byly i etudy a scénky s představiteli Lišáka. A po druhém kole, které probíhalo před prázdninami, jsem dostal zprávu, ať mě rodiče přes léto nestrhávají na ježka, kterého jsem nosil, aby mi do podzi-

mu na premiéru narostly vlásky, protože jsem byl vybrán. (úsměv)

Jak Olivera vnímáš v rámci své profesní dráhy? Nevadí ti být s ním stále spojovaný?

Určitě ne, naopak mě v dnešní době neskutěčně potěší, když přijde divák a řekne, že si mě pamatuje jako Olivera, což bude dvacet let. Někteří kolegové mi dodnes říkají Marečku, někdy i Oliveru. Vzpomínám na něj s láskou, protože šlo o můj úplně první muzikál, moji první zkušenost s profesionálním divadlem, dokonce rovnou v hlavní roli, a především – vždycky mě to strašně bavilo. Byl to zkrátka start, kterým začalo vše další...

Ano, po Oliverovi jsi vystřídal celou řadu dětských rolí v různých inscenacích, z nichž nejvýraznější byl zřejmě Gavroche v *Bídnicích*...

...dá se to tak říct, ale moc rád vzpomínám i na spoustu jiných pěkných rolí. Naskočil jsem třeba do muzikálu *Svět plný andělů*, pak přišel Gavroche a hned poté *Mozart!*, kde jsem měl roli, která byla celou dobu na jevišti, ale byla nemluvená, což taky patřilo k mým oblíbeným. (smích)

V dětském věku jsi šel z role do role, nadšení pro divadlo tě neopustilo a po absolvování hudebně-dramatického oboru na brněnské konzervatoři jsi do další etapy svého působení zde vstoupil hlavní trojrolí v muzikálu *Bitls*, kde jsi jako swing nastudoval tři ústřední postavy a při reprizování je střídal. Swing v rámci company je běžný, jak se ale trojmo učí, zkouší a hraje hlavní role?

Před muzikálem *Bitls* jsem tu hodně hostoval, vyzkoušel si swing v company v inscenaci *Limonádový Joe* a následně přišla zkušenost se swingem hlavních rolí, která byla fantastická, *Bitls* jsem miloval, ale zpětně nechápu, jak jsem vše zvládal, protože jsem se učil tři hlavní role, tedy nejen různé texty, ale i zpěvy a hlasové linky, což bylo občas schizofrenní. (úsměv) Když jsem v rámci představení jeden den hrál Pavlíka, který zpíval vysoké tóny, druhý den Žanka, který byl naopak nízko, a pak zase Juřana, bylo opravdu důležité si před představením

S Lucíí Bergerovou v komické frašce *Proč bychom se netěšili na Smetanu*, režie Igor Ondříček

ujasnit, co právě hraju, abych si dával pozor a neskočil ostatním do řeči nebo nezpíval jinou linku. Beru to jako extrémně náročnou, ale pozitivní zkušenost, která mě bavila a do herecké praxe mnoho dala.

Jaký byl obecně přechod z pozice „dětské hvězdy“ do dospělého hereckého života?

Minulost a hereckou kariéru zpětně příliš neřeším, snažím se koncentrovat na to, co je teď a co je přede mnou. V dospělosti se člověk samozřejmě setkává s jinými rolemi, musí k nim jinak přistupovat, jde o jinou práci oproti dětskému herci, kterého se vždycky někdo ujme. Například u muzikálu *Heidi* se Evička (*Eva Helbichová – asistentka režie pro dětské role, pozn. aut.*) dětem opravdu věnuje, má s nimi zkoušky navíc, vše jim vysvětlí, děti jsou dokonale připravené a své role díky tomu ihned vystříhnou, kdežto dospělý herec musí víc pracovat sám, vše si v soukromí přebrat, vzít si roli tzv. „do dílničky“ a zkoušet, co funguje a co ne.

S nástupem do angažmá v činoherním souboru začaly přicházet i příležitosti činoherní, přičemž jednou ze zásadních životních výzev byl v mnoha ohledech Rytíř

Dancený v dramatu *Nebezpečné vztahy...*

V návaznosti na v něm proběhnutou událost přeskočme do letošního jara, kdy jsi byl součástí absolventské inscenace *Zuzany Brožek Holbeinové Zpověď*, která ukazovala příběhy čtyř herců, kteří se potýkají s překážkami, jež jsou na první pohled neslučitelné s jejich povoláním. Využiju dvě otázky z anotace k danému projektu a zeptám se: Co je motorem, který tě v herecké profesi žene vpřed navzdory zdravotním komplikacím?

Budu citovat sám sebe v rámci *Zpovědi*: mým motorem je, že herecká práce není rutinní, člověk si v ní může zažít situace, které ho v normálním životě nenapadnou. Baví mě, že jsme výborná parta a skvělí kamarádi, baví mě energie diváků a tak bych mohl dále pokračovat. Kdybych zabrouzдал do osobní roviny, nemyslím, že by se něco rapidně změnilo. Jsou určitá pohybová omezení, která musím dodržovat, ale osobně jedu pořád dál, jako by se nic nestalo. Díky zranění jsem našel spoustu kolegů z herecké branže právě se zrakovým, sluchovým nebo pohybovým omezením, až mě překvapilo, kolik

jich je. Vzorem pro mě je Boris Rösner – když jsem viděl, co vše na jevišti dokázal, říkal jsem si, že když to zvládl jiní, musím taky. (*B. Rösner od mládí neviděl na levé oko, pozn. aut.*) To je taky důležitý hnací motor: člověk v tom nikdy není sám!

Pro čtenáře *Dokořánu*, kteří inscenaci neviděli, položím i druhou otázku: Jak jsi schopný se svým omezením pracovat, aby pro diváka bylo neviditelné?

Přemyslím, jestli jsem kromě *Zpovědi* veřejně řekl, co mám za handicap: nevidím na pravé oko, tím pádem se potýkám s problémy s rovnováhou a prostorovým viděním. Mým největším problémem je hlídat si, kde stojím, kde stojí můj kolega a kde se na něj mám podívat. Pokud je vše předem dáno režisérem, musím mít vše načasované a konkrétně určené. Například na *Heidi* mám naučené dráhy, abych se nemusel dívat kolem sebe a věděl, kde koho přesně mám, což je první důvod, proč divák nic nepozná. Druhá věc vzniká ve chvíli, kdy kolega začne improvizovat, kdy pozornost upínám na něj. Třeba v inscenaci *Proč bychom se netěšili na Smetanu* mě kolega Libor Matouš pobavil, protože se divil, že vždycky když se na mě otočí i v pro mě tzv. slepém úhlu, přesně vím, že mluví na mě, protože jsem si vysledoval a vím, že s danou replikou se na mě otáčí, a tak se i já otočím na něj. (*úsměv*) A třetí okolností je, že z dálky oko kosmeticky vypadá vesměs normálně, a tak divák na dálku nepozná, že je s ním nějaký problém.

Před pár lety jsi v rozhovoru v talk show *MdB Klub* zmínil, že jako zadní vrátka k herectví dálkově studuješ ekonomiku a management podniku. Jak to dopadlo?

V červnu budu končit bakalářské studium a plánuju pokračovat. Jako herec úplně nekončím, nechci opustit divadlo ani uměleckou scénu, druhá věc je, jak dlouho to dovolí zdravotní stránka. Pro jedno oko je námaha třeba skrz divadelní světla dvojnásobně náročnější, proto musím zpomalit a ubrat, abych měl čas na regeneraci. Studium je výsledek mého uvažování, aby se nestalo, že to najednou nepůjde, nebudu vědět co dál

a budu zničehonic měnit profesi. Primárně je pro mě důležité zůstat v umělecké sféře, uvidíme, na jaké pozici. Studium si tedy hledám jiné cesty, jak být v divadle, protože divadlo je pro mě životní cesta.

Specifickou oblastí umělecké sféry je také čtení rozhlasových her a povídek pro Český rozhlas. I na načítání knih se dělají konkurzy nebo jak ses dostal k podobným nabídkám?

Dělají, zřídka, ale já měl obrovské štěstí. Jako dítě jsem spoustu let dělal dabing, dnes dabuju velmi málo, o to víc ale vyhledávám právě Rozhlas, ke kterému jsem se dostal na konzervatoři, kde jsme tehdy v rámci nástavby měli obor práce před mikrofonem a chodili do Českého rozhlasu k Lukáši Kopeckému, který je režisérem rozhlasových inscenací a audioknih a který mi rok po ukončení studia zavolal a dal příležitost v rozhlasové hře *Neviditelní*, čímž jsme navázali stále trvající spolupráci. Sám rád audioknihy poslouchám, tím víc mě těší, že se jim můžu věnovat.

Z knižní předlohy vychází i tvá nejnovejší obdržená role Čeňka Jirsáka v připravované silvestrovské komedii *Bylo nás pět*. Zatím neproběhla zahajovací zkouška, ale s režisérem Mikolášem Tycem máš bohaté pracovní zkušenosti. Jak se těšíš na další spolupráci?

Těším se maximálně. (*úsměv*) Když se zkoušelo třeba *Pro nic za nic*, atmosféra byla od první zkoušky až do konce vtipná a veselá a podobně příjemná bude myslím i tady. S Mikim se navíc známe i z jiných divadel a jsme, troufnu si říct, přátelé, což spolupráci posouvá. A pak mám velkou radost z obzazení, protože osazenstvo, které se sešlo na křestním listu – Libor Matouš, Jirka Daniel a Ondra Halánek, se kterými mám i společnou šatnu – je samo o sobě fantastické, jsem nadšený z party lidí a strašně se s kluky těšíme.

Zkrátka – proč bychom se netěšili! Těší se jistě i diváci a já děkuji za milý a potěšující rozhovor!

Text: Kateřina Vižďová

Když Evan potká Evana...

S Honzíkem jsme novomanželé a kromě domácnosti a dvou koček spolu sdílíme taky spoustu názorů. I když spolu ne vždy zkoušíme, o zkoušení si povídáme, rozebíráme svoje role, příležitosti, pomáháme si, zpíváme spolu a samozřejmě se, kvůli rozdílnosti názorů, sem tam taky poštekáme. Máme toho hodně společného a divadlo je jednou z našich obrovských lásek a vášní. A muzikál *Dear Evan Hansen* se nám oběma vryl do srdce neskutečnou silou. O to pyšnější jsem byla, když jsem se dozvěděla obsazení české verze tohoto muzikálu – Honza Brožek je Evan Hansen!!!

Na premiérách bývá zvykem, že se kolegové obdarují nějakým tím dárečkem jako poděkování za zkoušení. Kromě dáreků od kolegů herci dostávají dárky od svých fanoušků, přátel a blízkých. A jak jste jistě pochopili, není premiéra jako premiéra. Za Evana Hansena jsem Honzíkově chtěla dát něco speciálního... něco, na co jen tak nezapomene. O tom, že bude UK Tour muzikálu *Dear Evan Hansen* jsem věděla necelý rok před samotnou premiérou. Když se blížila česká premiéra a v kalendáři jsem našla čtyři dny, které bychom mohli trávit cestováním po Anglii a návštěvou *Dear Evan Hansen* UK Tour, situaci zkomplikovala moje změna příjmení po svatbě – čekala jsem na vyřízení nového pasu!

Naštěstí mi dva dny před premiérou přišla zpráva o tom, že pas je připraven k vyzvednutí. V ten okamžik jsem koupila zpáteční letenky Brno–Londýn a vstupenky na muzikál *Dear Evan Hansen* v Nottinghamu. Honzík tak k premiéře dostal obálku s očíslovanými listy. Prvním listem byl dopis, který začínal slovy: Drahý Honzo Brožku, dnešní den bude úžasný a tady je důvod proč... následovaly romantárny, slova obdivu, lásky a obrovského uznání, která si necháme jen pro sebe... Na druhém papíru byly vytisknuté letenky do Londýna, na třetím vstupenky na muzikál *Dear Evan Hansen*.

No, ale takové příležitosti, jako je návštěva *Hansena* v jiném státě, jsem chtěla využít mnohem víc. Říkala jsem si, že by bylo

skvělé, kdyby se mi podařilo spojit se s britskou produkcí a domluvit setkání dvou Hansenů – toho našeho českého a britského. Tak jsem začala obepisovat sociální sítě herců z castu *Dear Evan Hansen*, hledala jsem kontakty na company managery, produk-

ci, napsala jsem mail do nottinghamského divadla. Několik dní se nikdo neozval a já přestávala doufat. A pak, pár dní před naším odletem, mi přišel e-mail od produkce, že mají velkou radost a že setkání dvou Hansenů naplánujeme!

Zuzka

Jak asi tušíte, Zuzanku jsem dlouho objímal a děkoval jí a premiéru jsme oslavili, jak se patří. Ve čtvrtek jsme večer v Brně nasedli do letadla.

Je pátek, den *D.E.H.*, deset hodin dopoledne a my vystupujeme z autobusu Londýn–Nottingham. Jsme na místě. Počasí nám, i přes předpověď, přeje a my po cestě k Nottingham Playhouse spěšně probíháme Nottingham Castle s expozicí vzpurné nottinghamské historie a Robina Hooda, kterou jsme jako zvědaví cestovatelé nemohli bez povšimnutí nechat v zádech.

Do divadla jsme šli s velkým předstihem. Podle domluvy s produkcí jsme se s Ryanem (UK Tour Evan) měli potkat až čtvrt hodiny před představením na krátký pozdrav a fotku. Chtěli jsme mít již koupené dárkové předměty, ale hlavně programy, na které jsem později získal podpisy. Jen abyste věděli, já Ryanovi a ostatním hercům zase dovezl velké programy z našeho divadla, které jsem nechal podepsat celým naším obsazením. Když už jsme měli nakoupeno a čekali jsme, byl jsem i trochu nervózní. Nebyl jsem si jistý, co ze mě v angličtině vypadne, i když, myslím si, mluvím poměrně obstojně.

Zbývalo asi deset minut do setkání, a tak jsme si začali oblékat bundy, abychom tam byli dříve. Měli jsme čekat u služebního vchodu. Foyer už bylo plné nadšených diváků, kteří se těšili na večerní představení, spousta z nich měla na sobě trička *D.E.H.* nebo třeba aspoň přišli v modré. V Anglii není tak zarytým zvykem jít do divadla ve večerní róbě, a tak i já byl oděn v modré košili, ve které jsem fotil náš plakát. Když v tom, z čista jasna, přišel zaměstnanec divadla a zeptal se, jestli jsem Evan z Česka a jestli jsme to my, kteří se mají potkat v zákulisí s Ryanem. Nadšeně jsme přikýkli a vydali se v jeho šlěpějích k bočnímu vcho-

du s velkým nápisem *Stage door*, kde už nás čekala tzv. company managerka, osoba starající se o všechny herce z obsazení. Prošli jsme přes vrátnici chodbou a zastavili jsme u dveří s nápisem *Ryan Kopel*. Paní company managerka zaklepala na dveře, které se asi po dvou vteřinách otevřely.

Ve dveřích stál usměvavý, mírně shrbený kluk s ostrými rysy v obličejí – Ryan Kopel. Byl již oblečený v kostýmu, snad jen bez sádry, na čele měl přilepený mikroport. Nevím, čím to bylo, ale měl jsem pocit nějakého společného propojení. Asi to, že jsme oba nazkoušeli Evana, zanechává na herci nějaký znak. Podíval se na mě, usmál se od ucha k uchu a pozval nás dál. Jeho šatna nebyla nijak velká, byl tam věšák, pohovka a stůl s žárovkami. Chvilí jsme si povídali a u toho si předávali tužky a programy s podpisy. Zdálo se mi, že jsme během chvilky probrali snad úplně všechno. Ptal jsem se ho například, jak se mu Evan hraje. A on odvětil, že dobře, ale že je pěvecky velmi náročný, že každý večer cítí hlasivky, a na tom jsme se báječně shodli. Bylo to zvláštní, instantně jsme si rozuměli. Zuzanka se mi poté smála, že když jsem s ním mluvil, objevila se u mě gesta, která používám u Evana, a vzhledem k tomu, že on byl již v roli, tak se spíš potkali dva Evani než Honza a Ryan. Setkání bylo krátké, ale záživné. Šťastní jsme opouštěli šatnu, když v tu chvíli se otevřely vedlejší dveře s nápisem *Ensemble*, což je naše company nebo sbor, a v nich stál Sonny Monaghan, což je alternace Evana na UK Tour. Sonny na mě zůstal jen udiveně koukat a já samozřejmě na něj. Věděl jsem, kdo to je a že se do show dostal přes video na TikToku, kde zpíval téměř závě-

Se Sonnym Monaghanem

rečnou píseň – *Words Fail* – později jsme se shodli, že je to naše oblíbená píseň. Proč koukal udiveně on na mě, mi vysvětlil během našeho krátkého hovoru, který následoval. Pár dní před naší návštěvou UK Tour se díval, že se *Evan* hraje přibližně od stejné doby v České republice, a na základě toho si prohlížel Instagramy hlavních představitelů. A tak narazil na mě. Rozhodně nečekal, že někoho takového potká před svou nottinghamskou šatnou. Svět je malý. Bavili jsme se zase snad o všem, takže má předešlá nervozita z angličtiny byla zcela bezpředmětná. Byli jsme jako staří známí, kteří se jen dlouho neviděli, téma konverzace bylo samozřejmě *Evan* a jak to zbožňujeme. Sonny je, stejně jako já, obrovský fanoušek *Evana* už dlouhé roky. Řekl mi třeba, že na rozdíl ode mě, který jsem *Evana* viděl jen na West Endu (a teď už i v Nottinghamu), ho on viděl i na newyorské Broadwayi, což jsem mu tiše záviděl. Musel být skvělý zážitek vidět to v místě prv-

ního uvedení na velké jeviště. My jsme mu zase vykládali o šikovné lince Brno–Londýn, díky které jsme schopní udržovat povědomí o nově vzniklých muzikálech ve Velké Británii. Čas představení se blížil a my museli jít na svá místa, skoro mi to bylo i líto. Rozloučili jsme se a šli si užít představení.

Ještě před začátkem jsem si všimnul, že mě Sonny začal sledovat na Instagramu, tím pádem jsem měl hrozné nutkání mu po představení napsat, jestli nejdou třeba někam pokecat nebo na pivo, že bychom mu chtěli říct, jak moc se nám to líbilo. Zuzanka mi ale řekla, že moje nadšení z celého výletu možná nesdílí Sonny, který byl možná v zákulisí jen slušný, a jestli mi bude chtít napsat, že to udělá sám. Měla samozřejmě pravdu. Nechtěl jsem být otravný, a tak jsem telefon, byť jsem měl pocit, že mezi námi byla jiskra přátelství, odložil.

Plní zážitků jsme celou cestu na hotel rozebírali právě zhlédnuté představení a pokračovali jsme u láhve vína na hotelu, když v tom mi na mobilu cinkla zpráva: „Doufám, že se vám výstava líbila, děkuji, že jste přišli!“ Chvilí jsem koukal, co mi to vůbec přišlo a od koho. Byl to Sonny, který pomocí překladáče poslal zprávu v češtině. Po větě, kterou jsem si vůči Zuzance nedokázal odpustit: „Ha, já říkal, že tam byla jiskra!“ jsem mu odpověděl. Zprávy jsme si vyměňovali i v průběhu dalších dnů a rozebírali jsme, co jsme před šatnou na chodbě nestihli. Chtěl se třeba přijet podívat na nás v prosinci, kdy mají na UK Tour volno, ale to se nám v MdB na program *Evan* už nevezl. Dále jsme se bavili, jak systém alternací v UK Tour funguje, že on hraje všechna odpolední představení *Evana* a večerní představení pak company – spolužáky, a že je to velmi náročné. Jak je zvláštní se přesouvat s celou produkcí z místa na místo, ale že ho baví nasávat jinou atmosféru divadel. Psal, do kterých měst se těší a proč, a řešili jsme spoustu dalších věcí – a nebojte, se Sonnym jsem stále v kontaktu, takže z něj třeba ještě nějaké špeky vytáhnou. A kdo ví, třeba se jednou přijede podívat i on s Ryanem na nás.

Honza

Napsali o nás

Čarodějky jako totální muzikál

Jana Soukupová | 18. 10. 2024 | MF Dnes

Po sedmnácti letech se Městské divadlo Brno rozhodlo vrátit k muzikálu *Čarodějky z Eastwicku*, který hudebně stvořil Dana P. Rowe a libreto i písně přidal John Dempsey. I nyní v něm zůstalo zachováno mnohé z té doby včetně režie Stanislava Moši, kostýmů Andrey Kučerové, scény Jaroslava Milfajta, ale částečně také tehdejších alternací hereček ve třech hlavních rolích.

Přičemž právě Ivana Vaňková, Johana Gazdíková a Radka Coufalová, které se nyní objevily při prvním premiérovém večeru, od té doby vcelku žádoucně zestály do patřičného věku, v němž si osamělé venkovské ženské přičarují okouzlujícího milence z pekel. Jeho úlohu ztvárňují i nyní oba tehdejší Darrylové Van Hornové, totiž premiérový Petr Gazdík a Petr Štěpán, který z svého dábla bral v roce 2008 Cenu Thálie. Naprostá interpretační jistota, která dovoluje zkušeným a „vyhraným“ muzikálovým herečkám i herci vydat ze sebe právě i po těch letech to nejlepší, je prvořadým bonusem tohoto po všech stránkách promyšleného příběhu. Ten ovšem muzikáloví tvůrci přiblížili podobě amerického filmového hitu z roku 1987 s Jackem Nicholsonem, Cher, Mi-

chelle Pfeiffer a Susan Sarandon, nikoliv původní knižní předloze Johna Updikea. Jenomže muzikál si zkrátka žádá své – a řekněme rovnou, že tento kus tvořili lidé, kteří velmi dobře věděli, co zmíněný druh jevištní zábavy potřebuje a dokáže. A díky tomu vyprodukovali jeden z těch nejpřitažlivějších, s výraznými rolemi, funkčním humorem, zřetelným sex-appealem, ale i temnější pohádkovou magií. K čemuž lze na Hudební scéně Městského divadla připočíst profesionální výkon divadelního orchestru, výrazné scénické efekty a nikoliv v poslední řadě velmi slušný překlad Jiřího Joska.

A samozřejmě neselhávající výkony celého souboru včetně všech představitelů i v menších rolích, z nichž na zhlédnutí premiéře svou pěveckou jistotou vyčnívaly Viktoría Matušová jako rigidní Felicie a Kristýna Daňhelová coby její mladičká dcera Jennifer. Zatímco ve vděčné roli jejího otce, pantofláka Clyda, bavit Milan Němec. Na *Čarodějky z Eastwicku* se bude i po sedmnácti letech do Městského divadla Brno hojně chodit. Protože muzikálový fanoušek může málokdy a málokde dostat v tomto směru něco lepšího.

Zdařilý, optimisticky posmutnělý muzikál o úzkosti

Luboš Mareček | 25. 9. 2024 | mestohudby.cz

(...) Jedná se o optimistický nebo pochmurný příběh? Na tomto muzikálovém titulu je bezvadné právě to, že jde o optimisticky posmutnělý, ale zejména pozitivní příběh, který se nebojí hrábnout do odtazité „černých“ témat. A ústřední vzkaz je prostý: Je nejlepší vždy zůstat a být sám sebou. Žádné přimyšlené chiméry v životě nefungují, není třeba se snažit být pro někoho zajímavý za jakoukoliv cenu. Příkrašlovat a měnit věci či sebe (nejen na Facebooku) může vést až k tragédii...

Režisér Stanislav Moša se ve svojí inscenaci snaží průběžně balancovat dojemnou a zábavnou polohu tohoto hudebního díla. Dělá to tak, že posmutnělý tón předlohy občas prořízne vtipnou charakterizační či slovní zkratkou (zejména) zobrazovaných pubescentů. Do přestávky se režie na jevišti nebojí jímavosti, ve druhé půli zase stále důraznějšího akcentování cesty za pravdou hlavního hrdiny i optimistického finále.

Středoškolský svět i svět informačních technologií, v němž se dnešní mládež občas tak depresivně topí, výtečně ilustruje scéna Christopa Weyerse. Scénograf ve dvou úrovních jeviště obehnal řadami školních plechových skříní, z jejichž spodních pater vyjíždí dvě postele (v pokojících dospívajících hrdinů). Prostý mobiliář tvoří dále jen stůl a několik židlí. Tříhodinový večer několikrát na prosté scéně přeřízne několik projekčních pláten a televizorů, na kterých běží zběsilé slovní, písmenkové i obličejové slide show. Tento zběsilý, zuřivý a divoký kaleidoskop tváří a zvuků simuluje úzkostné pochody v Evanově hlavě stejně jako prudkost moderního žití a klipovitý charakter naší současnosti. Weyersova scéna je důmysl-

ným i atraktivním vizuálním obalem muzikálu.

Osm aktérů a stejně tolik muzikantů za scénou v čele s bandleaderem Danielem Kyzlinkem jsou ve spojení nejen díky dvěma obrazovkám po stranách sálu. Je to takový lehce melancholický sound, který celý večer prostupuje. Většina pěveckých partů zejména u protagonisty je ve vysokých polohách, místy jde namísto zpěvu až o jakési úzkostné vyrážení zvuku či jakoby stísněné mumlání do šlapající muziky. Pěvecky nemá brněnské nastudování slabá místa ani herce.

Hlavní role je jako jediná alternována a já viděl opravdu bezchybného Marca Salvadoriho (střídá se s Janem Brožkem). Herecky i zpěvně vyjádřit, jak se chová mladík, který má diagnostikovanou úzkost, je vcelku velký oříšek. U Salvadoriho nejde jen o nervózní žmolání riflí, hrbení se a trhavou řeč pubertáka, který si nevěří. Salvadori bez škrobeně nedůvěryhodného imitování psychické poruchy svým Evanem Hansenem skutečně je, jde o detailně strukturovaný, promyšlený výkon, který takto nenásilně funguje jako advokacie tohoto (zčásti) antihrdiny. Salvadoriho Evan je po právu jevištním magnetem i vrcholem večera.

V maminkovské roli se našla Alena Antalová, která se nebojí až velmi výrazných, citově zabarvených poloh (výstup, kdy se strachuje, že jí cizí, starostlivá rodina vlastně ukradla syna). (...) Sociální úzkost a deprese je dnes mezi mladými vcelku rozšířeným jevem stejně jako jejich otročení sociálním sítím a utápění se v bezbřehém moři jménem internet. Mošova inscenace míří nejen na teenagery, ale bude výtečným soustem také pro zákonné zástupce teenagerů a dospěláky všeho druhu. Brněnská novinka se nijak nepitvoří, vážná témata divadelně nezveličuje, ale předkládá je s upřímnou a působivou expresivitou. Inscenace takto může oprávněně v podtitulu křičet do světa, že v Brně dávají „nejúspěšnější muzikál současnosti“. Brněnští totiž svým divadelním výtvozem tento marketingový superlativ stvrzují a dokazují.

Křídla 2023/2024

Divácká anketa

1. **Nejoblíbenější herec (vypište jméno):**

2. **Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):**

3. **Nejoblíbenější inscenace činoherní (zakřížkujte):**

William Shakespeare / Hamlet aneb Hádala se duše s tělem

Francis Scott Fitzgerald / Velký Gatsby

Ray Cooney / Prachy!

Kateřina Tučková, Dodo Gombár / Bílá Voda

Henry Lewis, Jonathan Sayer, Henry Shields / Hra, která se zvrtila

4. **Nejoblíbenější inscenace hudební (zakřížkujte):**

Andrew Lippa, Marshall Brickman, Rick Elice / The Addams Family

Michael Schanze, Hans Dieter Schreeb / Heidi

Stanislav Moša, Zdeněk Merta / BASTARD

B. Smetana, K. Sabina, V. Černický, K. Latzková, I. Ondříček / Proč bychom se netěšili na Smetanu

5. **Nejvýraznější tvůrčí počin (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):**

Hamlet aneb Hádala se duše s tělem / scéna - kostýmy - hudba - pohybová spolupráce - plakát

The Addams Family / překlad - hudební nastudování - scéna - projekce - kostýmy - masky - choreografie -

pyrotechnické efekty - plakát

Velký Gatsby / překlad - hudba - scéna - projekce - kostýmy - choreografie - plakát

Prachy! / scéna - kostýmy - hudba - plakát

Heidi / překlad - hudební nastudování - scéna - kostýmy - choreografie - plakát

Bílá Voda / scéna a kostýmy - hudba - pohybová spolupráce - plakát

Hra, která se zvrtila / scéna - kostýmy - hudba - pohybová spolupráce - plakát

BASTARD / libreto - hudba - nové hudební nastudování a aranžmá - scéna a projekce - kostýmy - choreografie - plakát

Proč bychom se netěšili na Smetanu / hudební nastudování - scéna - kostýmy - choreografie - plakát

Nevybrali jste si v páté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....

Kostýmy pro drama *Velký Gatsby* navrhla Eliška Lupačová Ondráčková

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce!
 Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2025 během slavnostního předávání cen.
 Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu.
 Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2024. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Karel Poláček Jan Šotkovský Mikoláš Tyc

BYLO NÁS PĚT

V našem městě jsou dva bijáky a v obou se hraje velice skvostně. Jeden je v Národním domě, druhý pak v Lidovém domě a hraje se v sobotu a v neděli. (...) My hoši, co spolu mluvíme, nechodíme do Národního domu, jelikož jsou tam okna vysoko, ale chodíme do Lidového domu, tam jsou okna nízko.

To jeden z nás zaplatí vstupné, a když v sále zhasnou, pak oknem pomůže těm druhým dovnitř, abysme nemuseli platit. Jelikož za tu korunu, co nám doma dají na biják, si raději koupíme pendrek nebo cucavou štangličku nebo mejdlíčko nebo sladké kaničky. Takové chodění do bijáku vynalezl Zilvar, jelikož by mu tatínek nikdy nedal korunu na vstupné. Tak my si sedíme a velice se nám to líbí, protože je to zadarmo. A udělali jsme to mockrát, a bylo nás pět.

Poznáváte? Jak by ne! Takto promlouvá Péťa Bajza, vypravěč a protagonista jedné z nejpopulárnějších českých knih (za osmdesát let od prvního vydání vyšla téměř čtyřicetkrát!), posledního literárního díla melancholického humoristy Karla Poláčka, útlé novely *Bylo nás pět*. Poláček tuto rozvernou idyly sepišoval paradoxně v chvílích nejtěž-

Karel Poláček, foto: Karel Čapek

ších, jako ostrakizovaný žid za druhé světové války odevzdané čekající na případný transport do koncentračního tábora, z něhož se už nevrátil. Jeho trvale nejúspěšnější kniha vyšla až posmrtně. O její trvalou popularitu se postaralo jak kongeniální rozhlasové čtení Františkem Filipovským, tak pozdější televizní seriál scenáristy Ondřeje Vogeltanze a režiséra Karla Smyczka.

Mozaika epizod dětství na nejmenovaném maloměstě (v němž ovšem snadno poznáme Poláčkův rodný Rychnov nad Kněžnou) zahrnuje Pětova přísného tatínka, laskavou maminku, protivné příbuzné a energickou služku Kristýnu řečenou Rampepurdu, také ovšem zbylé kamarády z titulní pětičky – Tondu Bejvala, Édu Kemlinka, Čenka Jirsáka a Zilvara z chudobince – a další rázovité maloměstské figurky včetně zapšklého nepřítele vši zábavy pana Fajsta. A také cukrářovu dceru Evičku Svobodovou, která se malému Bajzovi tak líbí, protože krásně voní po vanilkovém cukru...

To všechno naleznete i v naší chystané inscenaci, pro kterou připravili původní drammatizaci **Mikoláš Tyc** a **Jan Šotkovský**, kteří jsou také režisérem a dramaturgem inscenace. Položili důraz především na událost, jakou je na poklidném maloměstě příjezd exotikou vonícího cirkusu, ale i na lásku Péti Bajzy k „pokleslé“ literatuře, jejíž optikou pak vidí svět kolem sebe.

Realizační tým pak dále tvoří **Marek Cpin** (scéna a kostýmy), **Robin Schenk** (hudba) a **Anna Korba Vanacká** (pohybová spolupráce). V úloze pětičky kamarádů se představí **Libor Matouš** (Petr Bajza), **Jiří Daniel** (Antonín Bejval), **Ondřej Haláček** (Éda Kemlink), **Marek Hurák** (Čeněk Jirsák) a **Jakub Uličník** (Zilvar), doplnění **Michalem Isteníkem** (Tatínek Bajza), **Evelínou Studénkovou** (Maminka Bajzová), **Zdenou Herfortovou** (Vařeková), **Miloslavem Čížkem** (Pan Fajst), **Nikol Wetterovou** (Rampepurda), **Barborou Remišovou** (Evička) a dalšími. **Premiéra inscenace proběhne na Činoherní scéně 7. a 31. prosince 2024.**

Text: Jan Šotkovský

Nepřehlédněte

Vyhlášení ankety Křídla nově na Hudební scéně

Milí diváci,
celý rok jste se díky magazínu Dokořán dozvídali řadu zajímavých informací o vašich oblíbených hercích, herečkách, tvůrcích a inscenacích, které jsme pro vás připravovali. Obsazení jedné konkrétní inscenace nám však musíte vytvořit vy. Její světová premiéra proběhne **v neděli 12. ledna 2025 v 18.00 hodin**, tentokrát ve velkém stylu **na Hudební scéně**. Ano, jedná se o slavnostní večer známý pod označením **Křídla**, na němž budou uděleny ceny v příslušných kategoriích za sezónu 2023/2024. Křestní list se jmény oceněných však od vás potřebujeme mít nejpozději **do 31. prosince 2024**, kdy skončí možnost zapojit se do této ankety. Zalistujte tedy o pár stránek zpět a neváhejte si náš časopis trochu poupravit, stránku s hlasovacím lístkem vyplnit, vytrhnout a následně vhodit do skleněných boxů na pokladně či ve foyer obou scén divadla. Do konce roku ještě proběhne hned několik slosování vašich odevzdaných anketních lístků a na výherce čekají divadelní dárky!
Děkujeme, že nám dáváte křídla!

V příštím čísle

- Nejen o tom, jaký byl její návrat z mateřské dovolené, si popovídáme s Barborou Remišovou.
- Představíme vám *Pohádku o živé vodě*, která bude mít premiéru v lednu.
- Výjimečný projekt *EU Songbook* popíše v rozhovoru Zuzana Čtveráčková.
- Mimo jiné i o práci asistenta režie si s Ondřejem Halámkem promluví Eliška Halodová.
- Představíme vám další inscenaci z archivu našeho divadla.

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN listopad
2024

Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz
Šéfredaktorka:
Klára Latzková
Tisková mluvčí:
Kateřina Vižďová
Grafická úprava:
Jitka Hloušková
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
298. číslo
Vydalo MdB
za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 22. 10. 2024
Náklad: 5 200 ks
Foto: Nikol Wetterová,
Tino Kratochvíl, Jef Kratochvíl
Titulní strana:
kostýmní návrhy
Gustava Skály k inscenaci
Mam'zelle Nitouche (1993)

Zdenek Merta, Stanislav Moša

BASTARD

vizualizované oratorium

12. až 15. listopadu

na Hudební scéně

Dušan Vitázek

Premiéra 12. a 13. října na Hudební scéně

JOHN DEMPSEY DANA P. ROWE

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

návrat oblíbené magické muzikálové komedie

režie Stanislav Moša

